

Miranda Lee
MEILĒS PINKLĒSE
Romanas

Versta iš Miranda Lee, Love-Slave to the Sheikh, 2006

© Miranda Lee, 2006

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Ugnė Rudytė, vertimas iš anglų kalbos, 2006

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2006

© Svajonių knygos, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PROLOGAS

- Prašau pasakyti, kas man yra. Noriu žinoti tiesą.

Neurochirurgas pažvelgė į savo pacientą, sėdintį kitoje stalo pusėje. Jis nė kiek neabejojo, kad šeichas Bandaras bin Saidas al Serkelis nori sužinoti tiesą. Vis dėlto dvejojo, ar jis tikrai pasirengęs išgirsti, kad išgyventi turi tiek šansų, kiek šeicho trimetis žirgas - laimėti Derby lenktynes: penkiasdešimt prie penkiasdešimt.

- Jums smegenų auglys, - tarė daktaras. - Piktybinis.

Į jį įsmeigtos tamsios akys net nesumirksėjo. Paprastai tokią naujieną išgirdę žmonės bent jau išbaldavo. Šis vyras laikėsi tvirtai. Galbūt dėl arabų tikėjimo, kad gyvybė ir gyvenimas visiškai priklauso nuo Alacho valios. Galbūt šeichas galvoja, kad jeigu jam bus lemta numirti, tai ir mirs.

Tačiau vyriškiui dar tik trisdešimt ketveri. Tvirtos sudėjimo, fiziškai stiprus vyras. Į jį pažvelgęs nepasakytum, kad serga vėžiu. Lygiai kaip iš pirmo žvilgsnio vargu ar kas būtų su-

pratęs, kad jis šeichas. Nevilkėjo arabiškų drabužių, neturėjo barzdos. Aukštas, lieknas, švariai nusiskutęs pailgą liesoką veidą, apsirengęs geriausiu Sevilio Rou kostiumu.

Ir vis dėlto jis buvo tikras šeichas, vienintelis naftos magnato ir Londono aukštuomenės damos sūnus. Abu jo tėvai žuvo kilus gaisrui prabangioje jachtoje. Baigęs mokslus Oksforde jis liko gyventi Anglijoje. Čia turėjo prabangų butą Kensingtone, brangių lenktyninių žirgų pilnas arklides Njumarkete ir žirgyną Velse.

Gydytojo sekretorė taip juo susižavėjo, kad apie patį egzotiškiausią ir neabejotinai turtiniausią pacientą iškapstė viską. Ji niekaip negalėjo nurimti ir per savaitę išūžė visiems ausis kalbomis apie šeichą, vis pabrėždama, kad jis garsėja kaip plevėsa: turi daug greitų žirgų, mėgsta važinėti greitais automobiliais, o moteris keičia kaip pirštines. Labai gražias ir labai aistringas moteris.

Chirurgas savo paciento gyvenimo būdu nesžiavėjo.

- Ir? - nekantravo šeichas.

Chirurgas susikaupė ir sudavė paskutinį smūgį:

- Jeigu jums nebus atlikta operacija - nė metų neišgyvensite. Žinoma, operacija taip pat rizikinga. Jūsų galimybė išgyventi lygi maždaug penkiasdešimčiai procentų. Bet spręsti jums, - baigė jis, gūžtelėdamas pečiais.

Šeichas nusišypsojo, dantys tamsiame jo veide blykstelėjo akinamu baltumu.

- Kalbate taip, lyg galėčiau rinktis. Jeigu nieko nedarysiu - tikrai mirsiu. Taigi tiesiog privalote mane operuoti. Ar tikrai esate geriausias šios srities specialistas?

Daktaras atsilošė kėdėje.

- Taip, aš geriausias specialistas Anglijoje.

Šeichas linktelėjo ir dailus jo veidas vėl surimtėjo.

- Aš pasitikiu britais. Jie nepervertina savo galimybių, kaip kai kurių kitų tautų atstovai, ir nepraskysta stresinėje situacijoje. Užrašykite mane operacijai paskutinę birželio savaitę.

- Bet tai tik po trijų savaičių. Geriau būtų operuoti kuo greičiau.

- Ar po trijų savaičių mano galimybė išgyventi sumažės?

Chirurgas suraukė antakius. Žmogui, sergančiam vėžiu, laikas ne draugas.

- Greičiausiai ne taip jau smarkiai, - pripažino jis. - Bet aš nerekomenduočiau to daryti.

Šį kartą šeicho šypsena buvo kreivoka.

- Juk per tą laiką nenumirsiu, tiesa?

- Jums vis labiau skaudės galvą.

- Ar galite išrašyti stipresnių vaistų?

Gydytojas atsiduso.

- Išrašysiu receptą, - nenoromis sutiko, - bet atidėliojimui nepritariu. Kodėl nusprendėte taip ilgai laukti?

- Turiu vykti į Australiją.

- Australiją? Ko?

- Princas Ali iš Dubaro paprašė manęs prižiūrėti ristūnų veislyną, nes išvyksta į savo brolio karūnavimo iškilmes. Jūs tikriausiai girdėjote, kad vakar mirė karalius Kalidas?

Gydytojas nebuvo apie tai girdėjęs, nes neskaitė laikraščių, laisvalaikiu atsipalaiduodavo žaisdamas šachmatais, bet žinojo, kur yra Dubaras ir kokia turtinga jį valdanti karališkoji šeima.

- Esu įsitikinęs, kad princas Ali ristūnams prižiūrėti gali rasti kokį kitą žmogų.

- Aš negaliu atsakyti geriausiam draugui. Kartą, kai buvome vaikai, jis išgelbėjo man

gyvybę ir niekada nieko neprašė mainais. Negaliu nepadaryti jam šios paslaugos.

- Bet jeigu papasakotumėte apie savo sveikatą...

- Mano sveikata yra mano asmeninis reikalas. Aš ir tik aš spėsiu, ką su ja daryti.

- Esant tokioms aplinkybėms jums reikalinga šeimos ir draugų parama.

Pirmą kartą tamsiose paciento akyse blyksnelėjo emocijos. Akimirka silpnumo. Ne, greičiau nesaugumo.

- Aš neturiu šeimos, - šiurkščiai atšovė jis.

- Tačiau turite draugų. Kad ir princas Ali. Turėtumėte papasakoti jam apie savo būklę.

- Nieko jam nepasakosiu, kol jis negrįš iš Dubaro. - Arabas staiga atsistojo. - Jūsų sekretorė turi mano elektroninio pašto adresą, tegul praneša apie paskirtą operacijos laiką. Iki, - atsisveikindamas ištiesė ranką per stalą.

Chirurgas atsistojo ir paspaudė šeicho ranką - ji buvo tokia pat stipri kaip ir jos savininkas. O, jis jau pasistengs išgelbėti šį vyrą. Tačiau jis gydytojas, o ne stebukladarys.

- Rūpinkitės savimi, - patarė.

- Ar galiu jodinėti?

Klausimas nustebino gydytoją. Pirmą kartą pacientas, kurio laukė smegenų operacija, klausė tokio dalyko. Paprastai tokie žmonės užsisklendžia savyje, neskrenda į Australiją, nejudinėja žirgais ir nedaro dar galas žino ko.

Atvirai kalbant, pasijodinėjimas neturėtų kaip nors paveikti šio vyriškio būklės. Nebent nukristų nuo žirgo ir nususuktų sprandą. Jam juk auglys, o ne aneurizma.

- Manau, kad galite, - atsakė jis. - Jeigu jums to tikrai reikia.

Šeichas nusišypsojo. Šį kartą šypsena buvo mįslinga.

- Tikrai reikia.

PIRMAS SKYRIUS

- Ne, tai visiškai beprasmiškas laiko švaistymas, - sumurmėjo Samanta ir nušveitusi krepšį ant galinės visureigio sėdynės užtrenkė dureles. - Ir ne mažesnis pinigų švaistymas, - pridūrė atsisėdusi už vairo ir užvedusi variklį.

Vienintelė paguoda, kad nereikės toli dangintis. Nuo Viljamstauno oro uosto iki Aukštutinio medžiotojų slėnio kelias daug trumpesnis negu nuo Sidnėjaus oro uosto, įveiks maždaug

per pusantros valandos, o ne per tris.

Tačiau kai išvairavo automobilį iš stovėjimo aikštelės ir pasuko į greitkelį, Samantai iš lūpų išsprūdo nevilties ir nepasitenkinimo atodūsis. Nereikėjo klausyti Kleo. Jokia penkių dienų kelionė į Auksinį krantą, nepaisant svaigulingos to kurorto nuotaikos, nepadės jai susirasti vaikino nei ilgam, nei trumpam laikui. Beprotiškai romantiška svajonė sutikti savo gyvenimo meilę tokioje vietoje ir yra tik beprotiškai romantiška svajonė, kaip ir galimybė užmegzti trumpą kurortinį romaną. Samanta tiesiog ne ta mergina, kuri galėtų taip paprastai suvilioti dailų vyruką ir praleisti su juo kelias naktis gerdama vyną ir užsiimdama tokiu seksu, apie kokį moterys dažnai svajoja, bet retai patiria. Taip, ji pakankamai patraukli ir vyrai atkreipia į ją dėmesį, ypač po to, kai praėjusią savaitę Kleo nusitempė ją į grožio saloną Njukastlyje, kur jos rudus plaukus papuošė šviesiomis sruogelėmis, o tankius antakius išpešiojo, paversdami dviem dailiomis virš akių išlinkusiomis arkomis. Dar pasidovanojo keletą jai labai darančių drabužių, kurie pabrėžia jos aukštą atletišką figūrą. Tuo irgi pasirūpino Kleo. Samanta pastarąsias penkias dienas jautėsi pui-

kiai atrodanti. Vaikiniai bandė jai asistuoti ir prie baseino, ir vakarais restorane, bet jos elgesys juos greitai atbaidydavo.

Samantai nesisekė flirtuoti, tuščiai plepėti ir pataikauti vyriškajam ego. Jau seniai draugės sakė, kad ji pernelyg tiesmuka, ryžtinga ir turi nenuginčijamai tvirtą nuomonę. Tiesą pasakius, ji paprasčiausiai nežinojo moteriško gundymo paslapčių... Niekuomet to nesimokė, nes vaikystėje neturėjo moters idealo, kuriuo būtų galėjusi sekti.

Užaugo namuose, kuriuose ji buvo vienintelė moteris. Turėjo keturis brolius ir buvo jiems lygi. Įprato žaisti kaip berniukas judriuosius žaidimus ir apsiginti kumščiais. Niekas jos nemokė nusileisti vyriškajai giminei. Jeigu būtų bandžiusi padaryti tai Nelsonų namuose, dienų dienas būtų liejusi ašaras dėl savo nuolat tarpusavyje besivaržančių, testosterono kurstomų brolių išdaigų. Mergina pati varžėsi su jais ir gana dažnai įveikdavo. "Nelabai protinga", - sakydavo jos bendramokslės. Baigdama mokyklą Samanta joms beveik pritarė. Per visus mokykloje praleistus metus ji nė karto nebuvo pasimatyme, ką jau kalbėti apie nuolatinį vaikina. Į išleistuvių pokylį jai teko vykti lydimai

vieno iš savo brolių. Tada ji buvo nerangi, labai aukšta ir liesa paauglė, nieko nenutuokianti apie tinkamus drabužius, galinčius išryškinti kad ir visai nedidelę krūtinę, arba makiažą, atitraukiantį žvilgsnius nuo nepaprastai trumpai nukirptų plaukų. Kai įstojo į Sidnėjaus universitetą studijuoti veterinarijos, jau buvo beveik praradusi viltį susirasti vaikiną. Tuščią vietą jos širdyje užpildė meilė gyvūnams, ypač žirgams. Pinigų mokslams ji užsidirbdavo padėdama netoliese buvusiose lenktytyninių žirgų arklidėse.

Netrukus Samanta suvokė, kad universitetai turi visai kitokį seksualinio elgesio kodeksą nei visas kitas pasaulis. Nedaugelis merginų - net iš neišvaizdžių moksluikių tarpo - užbaigdavo savo mokslus nekaltos. Dauguma studentų vaikinų seksą laikė iššūkiu ir net savotiška sporto šaka. Kuo daugiau įrantų jų diržuose, tuo geriau. Jiems nelabai rūpėjo eilinio trofėjaus išvaizda, o dar mažiau - ar *trofėjus* liks patenkintas. Galiausiai ir Samanta parūpino vaikinams porą įrantų. Per ketverius metus universitete jos krūtys šiek tiek išryškėjo, ji užsiaugino plaukus ir, tiesą pasakius, tapo panašesnė į merginą, o ne į vaikiną. Tačiau nei

vienas iš tų romanų - abu buvo, deja, labai trumpi - neprilygo tiems žemę iš po kojų išmušantiems išgyvenimams, apie kuriuos buvo skaičiusi knygoje. Meilė jos neaplinkė.

Baigusi universitetą Samanta pradėjo dirbti pas veterinarą iš Randviko, žavingą keturiasdešimties metų vedusį vyrą, kurio specializacija buvo lenktyninių žirgų gydymas.

Iš pradžių tarp jų nebuvo jokios traukos. Tačiau per keletą metų ilgos darbo valandos ir meilė žirgams įžiebė abipusį jausmą. Užsimezgė draugystė, kuri glostė jos savimeilę ir teikė daug pasitenkinimo. Jai vis dar nesisekė užmegzti rimtų santykių su priešinga lytimi - galbūt situacija ir būtų buvusi kitokia, jeigu ji nebūtų tebegyvenusi tėvo namuose - taigi buvo labai malonu jausti, kad bent vienam vyrui miela jos draugija. Dar daugiau, buvo vertinami jos protiniai gabumai ir griežta nuomonė. Ne, ji neįsimylėjo Polo, bet laukdavo akimirkų, kai jie likdavo dviese. Su juo ji jausdavosi gerai. Buvo pasiruošusi dirbti viršvalandžius, primdavo daugiau kvietimų išgerti kavos negu buvo būtina. Labiau patyrusi mergina būtų numaniusi, kas gresia... Vieną vakarą Polas sugriebė ją į glėbį ir ėmė bučiuoti. Meilės pri-

sipažinimas buvo gana jaudinantis, jai dar nebuvo tekę girdėti tokių aistringų žodžių, tuo labiau skirtų jai. Vieną akimirką ji vos nepasidavė pagundai atsiliepti į šio vyro meilę. Kažkoks balsas šnabždėjo, kad galbūt tai geriausia, kas jai skirta. Juk buvo beveik dvidešimt penkerių, o vis dar neturėjo vaikinio ir padėtis darėsi beviltiška. Tačiau kitą akimirką ji pažvelgė Polui per petį ir išvydusi ant jo darbo stalo žmonos ir vaikų nuotrauką, instinktyviai suprato, kad jis tikrai nepaliks šeimos. Merginai kilo įtarimas, kad jis nori iš jos ne meilės, bet lengvo nesantuokinio romano ir labai patogaus sekso. Kaip tik prieš savaitę Samanta buvo mačiusi televizijos laidą, kurioje kalbėjo *kitos moterys*. Ji buvo apstulbinta, kad jos visai ne *femme fatale* tipo. Atvirkščiai, menkai save vertinančios moterys buvo pasiruošusios tenkintis trupiniais nuo savo vedusių meilužių stalo. Dauguma iš jų netikėjo, kad kada nors sutiks tą ypatingą žmogų, kuris bus laisvas ir galės į jų meilę atsakyti tikra meile.

Samanta nenorėjo būti antra. Jai niekada nepatiko būti antra jokioje gyvenimo srityje, tai kodėl turėtų būti antra meilėje? Jai nereikia kitos moters vyro. Norėjo turėti savo vyrą, ku-

ris suteiktų jai viską, ko slapčia geidė: nemarią meilę, žiedą ant piršto, vaikų.

Taigi mergina metė darbą ir Polą, išvyko iš Sidnėjaus, paliko tėvo namus, nes - didelei savo nuostabai - gavo veterinarės darbą Dubaro karališkajame žirgyne.

Pati būdama aistringa lenktynių gerbėja, Samanta jau žinojo, kad šis nepaprastai vertinamas žirgynas yra vienas iš didžiausių ir geriausių veislynų Australijoje. Ji valdė nepaprastai turtingas arabų princas, todėl pinigų niekada netrūko: jie turėjo pačius geriausius eržilus - kai kurie iš jų buvo atskraidinti į Australiją iš kitų pasaulio kampelių, - geriausias veislines kumeles, kokias tik galima nusipirkti, ir geriausius specialistus tiems arkliams prižiūrėti.

Samanta turėjo nedaug lenktyninių žirgų veisimo patirties, todėl nustebo gavusi šį darbą. Tačiau ji greitai mokėsi ir iš ten gyvenančio į šeštą dešimtį įkopusio veterinaro storulio Džeraldo sužinojo viską, ką reikia žinoti. Tiesą pasakius, Samanta nebuvo įsitikinusi, kad būtent tai ji ir dirbs visą gyvenimą. Tuo metu, kai sutiko užimti šias pareigas, ji paprasčiausiai norėjo pasprukti kuo toliau nuo Polo.

Tiesa, viliojo galimybė pagyventi kaime....